

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščjeńni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedžela po šwjatej Trojizy.

Lut. 9, 57.—62.

Dobrowólni posticzuja šo w našim šezjenju do wójška Jesuškomeho. Ale woni šo wopokasuja jako šlabuškojo a najeczi. Šdnyž jim tón Knjes šjewi, šhto šebi wot nich žada, woni roščekaju. Woni njeišu i najnušnišim wuhotowani a wobronjeni, jim pobrachuje wutrajnosć a šmuzitosć čezkoty pschewinycž. Šdnyž wójwoda šam na mjehkim šahłwecžku njelěha, nješmėdža tež čzi, kotsiž ša nim du, mjehke lěhwo pytačž. Šdnyž čzemy ša Šbóžnikom hieč, nješmėmy šebi to psche lohke ani psche čezke čzinicž.

Rhodžmy ša Rhrystuškóm.

1. Šhto nam šadžěwa?
2. Šhto dyrbi naš wubudžecž?

1. Čžehodla pschindže přeni tych tijoč, kotrychž Matthej pišmanuwczennch mjenuje, k Jesušej? Jesuškome přėdowanje na horje je něhdže móžny šaczisčez na njeho čzinito. Pschesjenosć mješ wuczomnikami je šo jemu šnawo špodobala, kaž wuczomnik lubosće pschi wutrobje mišchtra ležecž, je šo jemu lubošne šdalo, wodnych jeho ducha šaczucž a pschi nim šebi lėpscheje prawdosće dobycž, šo jemu rjana myšl šdasche. Ale to bėšche šahorjenje, kaž hdyž šo šłoma pali. Šak šebi džėnšnišchi džėń hišchze někotry myšli a wón čze pola lubeho Šbóžnika jako dobrego paštrja jenož radosć šřėbacž, jeho lubosćime šlubjenja šlyšhecž, jemu i nim k prawizy šedžecž a herbomacž wėcznu šbóžnosć. Šak šebi woni

řhodjenje ša Rhrystuškóm i rjanymi barbami wubarbuja. Ale čžehodla njepschindže k wopravdžitemu řhodzenju ša tym Knjesom? Jesuř džesche k njemu: Lisčki maju jany, a ptaki pod njebjekami maju hneřda, ale čžłowjeka šyn nima, hdyž by hłowu pohilil. Šon mišchtr jemu njepraji: Budž mi witany, to mje šwjěšeli, šo čžesch ša mnu hieč; wón je jeho pošnal, šo njeje řhmany, we wohenju wutracž. Šchtóž njewojuje, njebudže řonowany. Šeho šlabosć bėšche pschimiřliwosć na šeměke wobředžėństwo, wón šo řchiza bojesche.

Druhi šadžėwf šu šwjastki šwójby. Šo je wėšcze řjenje, hdyž šo čzi, kotsiž šu jena šwójba, mješ šobu lubuja, ale k temu my njeišmy, šo bychmy šebi še šadžėwfom byli na pucžu šbóžnosće, wjele bóle dyrbi kóždy na to hładacž, šo drugeho šobu do njebjek pschinješe. A hdyž tón Knjes praji: Njeh mormi šwojich mormych řrjebaja, čze wón i tym prajicž: wostaj wšchitko, tež najnutrnišche šwjastki šwójby, hdyž tón Knjes tebe woła. Wėšo wón i tym pschitacž njecha, šo dyrbi jeho nanowe čžėto njepohřebane wostacž, ale pschi štarosćzi pohřeba a pschi řudzenju a žarowanju wón štarosć wo šwoje wėczne žiwjenje šabycž nješmė.

Šřeci šadžėwf je šlabosć a njerosřudženosć, šo wot štarých šwjastkow wottorhnyč a kónž čzinicž i dotalnymi walschjemi a i dotalnym žiwjenjom. Šo čze něchtó jenož junřócž šwojemu šwuczenju, šwojej šlabosćzi žimy byčž, čze šo wohladacž kaž Šotowa žona. Ale pschi tym pschindže wón pošdže a šo šašo šabudže. Čžłowjek wobrocjenje hacž na pschichodnu škladnosć wotřorčzi a škónčnje

wjazy k temu njepšchindže. Dženša, hdyž wy jeho hłóš blyšchicze, njestwjerdźcze swoju wutrobu. Druhi šebi myšli, so šo taš kručze wšacž njekmē, so dyrbyja šo czēlu šadne ducčka wostajicž, ale tón knjes se šwojim hrimotaznym šłowom šrijedža štupi: „Šadyn, kotryž šwojei ruzy k pluhej pšchiloži a wohlada šo nasad, njeje derje pšchihotowany k kraleštwu Božemu.

2. Čžericž a wabicz dyrbi naš strach, so móžemy šbože šhubicz. Šadyn š tych tšjoch, hacž runje bēchu Božemu kraleštwu blisko, njeje nuts šchol, dokelž šu šebi pšchedolho š czēlom a š krowju radžili. Duž khwataj a njekombž šo! Ty wēšch, šchto to rēka, na dwórnišchcžo, k šlužbje, k dželenju pošdže pšchincž. Šchto halle ma rēfacž, k njebjestemu herbštwu pošdže pšchincž!

Duž kšroble šhrabajmy šo! Čžezki drje je šapoczatt, ale šmužitemu šo poradži. A šo šam pšchewincž, pšchijnješe špokojenje a wulku mšdu. Šladaj na pšchiklad šwojeho knjesa! Wón tebi pšchiwola: Mój kšchescžijano, ša mnu dži!

Je čžezko čži, ja přjedy du,
Čžzu šwēru pomhacž tebi,
We bitwje, kiž šam šapocznu,
Čžzu wobrocžicž šo k tebi;
Šky wojak, kiž njewojuje,
Šdyž wyšchšchi šam do bitwy dže.

Šamjeń.

Modlitwa pomha.

Lóžž š mjenom „Kornelia“ lóžžowasche pšches wulke atlantiske morjo. Šako bēšche nimale do šrijedž morja dojēla, pošbēhnu šo wulki wichor, kiž pjecz dnjow trajēšche. Ludžo na lóžži šebi myšlach, so šu šhubjeni. Runje pšchi najwjētšchim njewjedrje, jako štrašchne žolmy lóžž tam a šem mjetachu, so lētasche kaž šhniły kruč drjewa, šašmatachu šo šchtryki a plachty na hornim šcžezorje. Tajka šchłoda dyrbjēšche šo rucže wotštronicž: Ale wichor howrjēšche šatrašchne, a na horny šcžezor lēšcž, šdasche šo njemóžna wēž, — šchtóž by jo špytal, by žiwjenje wažil. Lóžžwóžer pšchikaja š krotka jenemu hólzej, so by horje šalēš. Bēšche to mlody, šchwizny pachol, lēdy 13 lēt štary a jenicžki šyn wudowy, kotraž bē šwojemu najlubšchinzej do šwēta hicž dowolila, dokelž mējēšche lēdy šama šo najēšcž.

Šako hólž tajku porucžnosčž dosta, šejma šebi šwoju čžapku, pohladowasche horje na kónčt šcžezora a šašo dele do šchumjazych žolmow, kotrež do lóžže prafšachu a š mokrej ruky ša nim hrabachu; potom pohlada na lóžžwóžerja. Mału kšwilku womjēšny; duž pak rjēny: Ša bóršy pšchindu! — Wón khwatasche do šwojeje komorki. Šo někotrych mjēšchinach šo wróczi; a nětk čžolpasche po šchtrnyšwym rēblu horje, rucže a bješ štracha.

Tón muž, kiž je nam tu wēž powjedal, štejēšche delkach pšchi šcžezorje a hladašche ša tym džēšcžom, hacž šo jemu hlowa wjerčžēšche. Njewjedro štrašchne šašhadžēšche, wichor howrjēšche a žolmy šcžezor macžachu; ale naš hólž wišasche na rēblu, kaž czēlž na drasčje. Ša šchtwórcž hodžiny bēšche šašo delkach, štrowy a čžerstwy a šmējēšche šo wjēšely. — Bohu budž džal! tamón rjēny; pšchetož jemu bēšche wutroba se štrachom kšchepjetala.

Šošdžišcho šo hólža prafšēšche, hacž šo njeje štrachowal? Dw haj! hólž wotmolwi. — Šeho dla šy šebi tež tu wēž w komorzy wobmyšlil, přjedy hacž džēšche. Wobmyšlil šebi njekšym, hólž wotmolwi, ja čžyžy šo modlicž. Pšchetož myšlach šebi, živy tola dele njepšchindžēšch, duž dyrbišch šo přjedy modlicž. A potom šo mi njestyškasche a šo tež njebojach. — Nětk prafšēšche

šo tamón, hdyž šy šo modlicž nawuknyl? Šólž wotmolwi: Šako bēch hišchcže domach, je mje luba macž to nawučžila. A hdyž do zušby džēch, napominašche mje k štajnej modlitwje, so by mje Wóh pšched štrachotu šwarnowal; a to šabycž nochžu.

Macž je jeho šo modlicž nawučžila! Macž a šašo macž? — Ty luby hólče: powjedaj to našchim šerbškim macžerjam, so bychu šwoje džēczi nawučžile šo modlicž, pšchetož tež te dyrbyja won do wichora a žolmow žiwjenja. Derje temu, kiž móže šo modlicž!

Kroczenie sa Jesuřom.

Šłóš: Šefuša ja njepušcžu —

Ša Šefuřom krocžicž čžzu,
Šoržo žadam pšchi nim wostacž;
Wšchat pšchi šwēta Šbóžniku
Kadošcž, mēr a trošcht je dostacž;
Wšchitko, šchtož mje wobšboža,
Šeho mišcž wobradža.

Ša šym jeho, wón je mój,
Luboscž naju towaršchuje;
Ša čžap, wēčžnosčž šwojei šmój,
D to dušchu bohacžuje!
Pšchetož jeho šašlužba
Njebješa mi wotanka.

Ššwēt by mi byl bješ njeho
Šeno hela, čžēmna jama;
Šdyž pak š nim tu wodžu šo,
Šchto mje potom tšchi, tama?
Ša mam njebjo na šemi,
Šhodžu w šamej šwētłoscži.

Kóždy kšchizž šo pomjēšcha,
Wón jón šobu na šo kladže;
Duž šo džeržu wodžerja,
Tón mje wjedž po šwojei radže;
Š dowēru ja ša nim du
Š rjenišchemu pšchēbhtku.

Pucže du pšches žiwjenje
W jašnych honach, w čžēmnyh dole;
Wēm-li pak: wón šo mnu dže,
Štajam wšcho do jeho wole;
Šo je moja nadžija:
Wón mje wjedže do njebja!

K. A. Fiedler.

Wótcženasch ma wulku mój.

Sörup je male město w Šchleswigštej. Tam bydlešche špratny, bohobojny bur, kiž bēšche tež šmērž a jednač. Šchtóž mējēšche wo wšy nětajku šforžbu, dyrbjēšche š nej najpřjedy k šmērzej, so by tón, je-li móžno, tu wēž š dobrym wujednal. Šunu pšchindžēšchtaj dwaj šuřodaj pšched jeho šub, kiž mējēšchtaj šforžbu, kotraž by, kaž móžēšche šo do přēdka špóšnacž, jara dolho trala a ša kotruž by šo wjazy pjenjes šwudawalo, hacž bē winojta. Šeho dla pštasche jeju šmērž š dobrym šjednacž a napominašche jeju š wutrobnyimi šłowami, ale wšchitko bēšche podarmo; wonaj wostaschtaj štwjerdnjēnaj. Šo temu burej do hlomy njechasche. — Šo někotrych dnjach da jeju šašo šawolacž. A jako hromadže šedžachu, a wonaj čžakaschtaj, so budže šmērž wo šforžbje rēcčecž pocžecž, dha wón džēšche: Lubaj pšchecželej a šuřodaj! Našchi wóžoj

njebljshu, hacž sčeptanje liščja na sčtomach a spěw dróšny, kiž tamle swój wječorny kherlusch sanoschuje."

"Njebljshisch dha te daloke, daloke hrimanje?" praschjesche so San. Blawf a ja bljshachmoj je duzy kem hižom, ale dokelž potom pschesta, dha njejschm niczo wo nim spomnił. Najpriedy hebi myslach, so je njewjedro, ale to drje schm so tola molil."

"Ja niczo njebljshu", džesche sašo wuhler, po tym so bēsche khwilu pošluchal; „twoje bljshenje je wótrische hacž moje! — Tola nětko — bēsche mi storo kaž — haj, haj — wěsch ty sčto, Sano, na Dubrawje najsterscho drjemo pusščjeja!"

"Ně, nano, ně, to bycz njemóže", snapscheczimi hólczez, „pschetož Dubrawa leži tam, a tamne wutke synčenje pschińdže runje s napscheczimneje strony. Najsterscho drje je njewjedro, wschať bēsche dženska došč horzo."

Wuhler tschapsesche s hłowu. „Hrimanje?" džesche wón. „Ně, to njewěrju; pschetož njebo je cziste a jasne, tež by wěstřit wótrische duł. Čžišche — nětko mi tola bēsche, kaž bych něsčto sašljšchal! Njewjedro! nó, móžno by bylo, chzu na měšče wohladacz!"

Wón wudrapa s ruku dólczł do semje, lehny so, tak dolhy hacž bēsche, na semju, tak so s wuchom na dólczł pschińdže. San džiwajo pschihladowasche.

"Zhle prawje", džesche wuhler po krótkim pošluchanju. Spytaj to tež, Sano, dha hnydom wjazh bljshisch!"

San czinjesch kaž nan a pschitlóczi wucho do jamki. Sjawnne spodžiwanje wosnamjenjesche so na jeho wobliczu. „Nětk bljshu wjele jasnišcho", džesche wón, „semja so wopravdže tschaps! Božo mój, sčto to tola je, nanko!"

"Sčto budže hewaf, hacž bitwa tamnu stronu lěša!" wotmolwi nan, „a wutke hrimanje nastawa psches kanony. Sdyž macž jutije kem pschińdže, pschinješe najsterscho wjele nowinkow. A twoji bajerszy so wěšče tež pódla!"

"Nanko, chzemoj tam dóncž!" sawoła San a postoczi; „chzyl sa žiwjenje rad bitwu wohladacz! niž, nanko?"

"Njebudž džiwny, hólczez!" wotmolwi wuhler. „Měnišch dha, so je bitwisčezzo tak blisko, so mohłoj tam sa hodžinu pschińcz? je to k najmjeńšchemu pjecz hodžinow pucža daloko, a bórsh směje hara kónz, pschetož czmicžka nastawa a w nozy so njebiju, wošebje hdyž měšaczł nješwěczi."

"Ale, nanko", wobtruczowasche hólczez, „ja bljshu hołf pschezo hišchje žhle jasne a Blawf tež."

"Haj wschať, kaž dolho je trochu šwětko", wotmolwi nan, „ale čžakaj jeno hodžinu, dha niczo wjazh njebljshisch!"

A nan mějesche prawje. Srom womjelsowasche dale a bóle. San čžigny so na semju, so by pošluchal, ale wscho bē a wosta směrom.

"Wěsch ty sčto", sapocža nětk wuhler, „bitwa ma kónz, ale je-li czi tak wjele na tym ležane, so by bitwisčezzo wohladał, wschaťo móžemoj tam jutije rano dóncž. Ale k temu dyrbišch sahe na nohomaj bycz a duž je lěpje, so bórsh lehnycz džesch."

"Haj, nanko!" rjefny San jara mjěšelj, „ale wy mje tola rano w prawym čžahu sawołačze?"

"Nano se šwitanjom", wotmolwi nan, a sa poł hodžiny bēsčtaj wobaj w najtwjerdšchim spanju. Blawf pať, kiž bēsche so do durjow lehnył, jeju sčtyrinohaty stražnik, jeno drěmasche.

(Pschichodnje dale.)

Stary Flattich.

A staremu Flattichej, pobožnemu württembergskemu duchownemu, pschijwedže junu bohaty kubler swojeho mlodeho šyna do wučžby a k woczehnjenju. Jako bēsche nan se starym fararjom kam, stor-

žesche temu šwoju nusu a džesche: „Mój šyn je žhle sašakly a štwjerdnjeny čžlowjek. Wšcha wučžba, wschitko napominanje a khostanje bēsche hacž dotal podarmo. Sšym teho khlopza k dobremu napominał, šym jeho bil, s hłodom khostal, psched ludžimi pohabowal, ale niczo njeje pomhalo. Nětko praschjesche so Flattich, hacž njeje niczo druhe spytal. Tón nau wotmolwi: Ja šym jeho pschi wódže a šuchim khlěbje sawrjel junu dwaj dnjej sa šobu. Šymu je dyrbial mrěcz, tón šly khlopz". Hišchje žly dolhy rhyf tajkich pospytowanych šrědkow šwupowjedowa tón kubler. Škóncžnje woprascha so farar, hacž je tež šwěru sa šwojeho šyna a s nim so modlił. Kubler wusna, to njejschm hišchje čžinił. „Sdyž njejsče tón šrědk hišchje naložili", wotmolwi na to Flattich, „dha so njedžiwam, so bē wschitka na hólzowu kožu šložena próza podarmo." Flattich wobkhowa to džěcz pschi hebi, naložowasche šwój šrědk, a hlaj, tón pomhasche. S teho sašakleho čžlowjeka bu dobry, pilny a džělawy muž, kiž je s wošebitym žohnowanjom sa šwojich šobuczłowjekow štkowal.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Njedželu 19. junija směje so, kaž šmy hižom wosjetili, šerbiske kemschenje w kschiznej žyrkwi w Dražđanach.

— Njedželu 26. junija budže Budyske poboczne Gustaw-Wdolfske towarštwo šwój lětny šwjedžen w Kluschu šwjecžicz. Lubi Šerbja s wokolnosče, hotuječe so w prawym čžahu na šwjedžen!

— Sdyž kóždy džej štyšknije k njebešam hladamy, hacž Bóh luby šnyes njebudže nasche modlitwy wušljšchecz a nam deschczil dacž, dyrbimy so tež troschtowacz, so je w druhich krajinach hišchje hórje. Pola Stargarta na wschě tsi njedžele krepka deschczika padnyła njeje. Malětna rožka hinje džej wote dnja. S Meklenburgsčej pschu: Futrowe žně so šnicžene a hdyž bórsh deschczil nješchińdže, njebudže s rožkowymi žnjemi hinał. Wschitke pschěrowy na lukach so wušhke. S krajiny pola Brignity pschińdže powjescz: Sow je šuchota, kaž lěta dolho byla njeje. Kožki maja šrudny napohlad. S Neuschčeczinskeho wokrješa pišaja: Wot kónza haprleje so tudy krepki deschczika pschischlo njeje a semja je kaž wušmalena. Džeczł šhněje. A temu pschińdu hišchje nózne šmjerski po wulfej horzocze, kiž je wodnjo byla. Šrudne to powjeseče. Bóh chzyl so dale mišschizije bórsh nad nami šmilicz.

— Sdyž je tole lěto tak šuche, bēsche psched 100 lětami to lěto jara mokre a runje w tym tždženju wulka woda we Łužizy wot 13.—17. junija 1804. Wulka woda je tehdom wjele škody nacžiniła. Mosty buchu potorchane. W Budyschinje je woda na Židowje 22 twarjenjom šobu storhnyła a jedyn mlyn je 16 kšodami. Pschi štarym hospitalu šwjateho ducha je dženska hišchje wosnamjenjene, tak wyško je woda postupowala. W Saganje je so žly mlyn šobu storhnył a mlynk, kiž s nusu žiwjenje wukhowa, dyrbešche pschihladowacz, kať jeho žona a 5 džěczi we wodže kónz wšachu. Na mošče w Saganje je 42 ludži wo žiwjenje pschischlo. W Saganškim wokrješu tepi so 42 ludži. 14. junij 1880 dopomina na wulke pschelamanje mrócželow, kotrež hebi w pruskej Łužizy 70 woporow žadasche; w šakškej Łužizy 63 čžlowjekow w žolmach šmjercž namaka. 231 twarjenjom bu šnicženyč, 680 wobšchodženyč. Šškoda wučžinjesch nēhdže 1½ millijona hritnow.

K rozpominanju.

Tak dolho hač duša sebi trošta w swětnych wěcach pyta, dha žaneho měra njezměje.